

AJÁNLÁS.

Cím nélkül szólítom önt meg, hazám legnagyobb szűnyoga, mert azon fölvilágosult században élünk, mellyben minden ember egyenlő, s azon boldog idő-hez közelítünk hatalmas lépésekkel, mellyben az emberek egyenlő fokon állandnak a szűnyogokkal, mellyekhez testileg — főkép nagyobb városokban — már most is igen közel állanak, lelkileg pedig szint-olly hamar eljutandnak, mert apadó testben a lélek is fogyásnak indul.

Még eddig nem ajánlám munkáimat senkinek, részint mivel gondolám: ajánlják magokat, ha birják, vagy merüljenek el, ha egyébre nem méltók; részint, mert attól tarték, hogy a nagyságos, méltóságos, vagy épen nagyméltóságu irodalmi pártfogó, vagy pártfogónő kegyessége által el hagyja magát ragadtatni, és engem szegény bűnöst rendkívüli tisztelet-

ben és illetőleg jutalomban akarván részesíteni — ebédre hivand meg tulajdon nemes uri asztalához, mit aztán rögtön a helyszínen nem tudom hány elmés ötlettel kellett volna viszonzanom, hogy kacagás által mozdítassék elő a magas gyomrok emésztése, melyet az alacsonyabb rangu jelenléte olly könnyen megronthata. Végre, mindig csak a haza legkitünőbb fiának, vagy lyányának szerettem volna munkáimat ajánlani, hogy fényökből saját csekély elmeszülötteimre is ragadjon valamicske, melyek pongyolasága illy szépítő viasszasugározást nem kis mértékben csakugyan kívánatossá is tett; ámde itt mindig szörnyen megakadtam, mert boldog hazánknak olly tömördek kitünő fia és lyánya van, hogy a választás enyimnél gazdagabb elmét is ugyancsak megzavarhatna.

Ön mosolyog, mintha állításom valódiságán kétkedni méltóztatnék? Oh, tessék csak megkérdezni édes hazánkban bár kit, ki hiszi magáról, hogy nemcsak írni, olvasni, hanem még beszélni is tud, s meg fog ön győződni, hogy azok mind valódi nagy hazafiak és honlyányok. Ezen utóbbiak — ezt önnek tájékozásul megemlítenem mulhatlanul szükséges — azért nem neveztetnek hazalyányoknak, hanem mindig csak honlyányoknak, mivel többnyire mind honn és örökre lyányok maradnak, minthogy az ildomos és eszélyes férfiak kissé irtóznak az olly tudákos nőktől, kik annyira a közügyekbe

sodortatják magokat, hogy X...megye sérelmeit szép ujjaikon tudják ugyan elszámolni, de ott-hon cselédek által tetszés szerint csálatnak meg; kik jól tudják, hány kisdedovó intézet van Magyarországon, de világért sem tudnák megmondani: hol csajangol egész nap tulajdon gyermekökkel a gondatlan dajka; kik szaváról ismerik három, vagy négy megye minden nevezetese szónokát, de saját férjökre csak akkor gondolnak, midőn árjegyzéket kapnak.

Bocsánat, hazám legnagyobb szűnyoga, ezen rövid kitérésért, ünnepélyesen ígérem, hogy ez — nem lesz az utolsó. És most engedje ön elmondanom az okokat, mellyek engem azon szerencsés gondolatra bírtak, hogy ezen igénytelen lapokat önnek ajánljam:

Először is azért tevém ezt, mert szomoruan tapasztalám, mikép nálunk magyaroknál igen nagy hatása van még az ajánlsnak, mert hiszen a gyermeket mindenre bírhatni szép szóval, s a legjobb kalácstól is vissza lehet riasztani, mihelyt előtte ocsároljuk; magától értetvén, hogy okokat e két szélsőség bebizonyítására a gyermek soha nem kér, és azért nem is kap.

Másodszor azért folyamodám ezuttal ajánláshoz, mert az általános divattól elmaradni magam sem akartam, melly szerint mai világunkban pártfogás nélkül még az „ezer egy éjszaka“ azon óriásai sem léphetnek át a hangyazsombot, kik felhőkkel mosdottak,

napsugárral törülköztek és villámokkal borotválkoztak, míg pártfogás mellett a sánta csiga is elnyeri a pályadíjt a vihar szárnyai elől.

És ha már csakugyan szükség vala illy pártfogásért folyamodnom, ugyan tehettem volna é azt méltóbb és egyszersmind hathatós helyen, mint éppen önnél, legnagyobb szűnyoga a két magyar hazának? Mert ugyan ki az, ki önnel érdemekben mérközhetnék? Mondják, és azt magam is hiszem, hogy van hazánkban nagy férfi, kinek érdemei megbecsülhetlenek, mert a századok óta alvó magyart ő ébreszté föl olly hatályosan, hogy azóta százan sem birják többé ugy elaltatni, hogy legalább hatalmasul ne horkolna; ámde, ha szoros vizsgálatba bocsátkozunk, meg fogunk győződni, mikép azon nemes férfi koránsem ébreszté föl az ország minden lakosát, míg ellenben ön társaival minden ember szeméről elriasztá már az álmat. Tisztelet, becsület, de igazság is! gondolám példás elszántsággal, és önhez folyamodtam, mert hiszen öntől még a miatt sem kelle rettegnem, hogy ebédre hívand meg, sőt inkább azt remélhetém, mikép homlokomon ön tart majd barátságos lakomát, mit annál örömetesebb türhetek el, mivel az író megszokta már a világ minden részében, hogy agyából a könyvárusok meghiznak és házakat vesznek, míg ő a koporsó árát is alig birja összeszerezni, melly nyugalmat adjon sovány testének. Végre találhatnék é hozzám illőbb pártfogót önnél,

miután hosszas betegség és buzgó orvosi segély által magam is tökéletes szúnyoggá silányultam el?!

Ne higye ön azonban, hogy épen semmi jutalmat nem várok öntől, tisztelt szúnyognagya hazámnak, mert hiszen én is embernek születtem, következőképen szintolly haszonleső vagyok, mint bárki más. Teljes bizalommal kérem önt tehát, méltóztassék a két magyar haza valamennyi szúnyogának meghagyni, hogy mindazokat irgalom nélkül megszűrni kegyeskedjenek, kik e lapokat nem olvassák, vagy azokat olvasva — elalusznak.

E lapok címét illetőleg pedig, szabad legyen megjegyzennem, hogy eleinte darázsoknak kívántam azokat elnevezni; meggondolám azonban utóbb, mikép darázs-fészekbe nyulni nem igen üdvös, és hogy a darázs többnyire a sebben hagyja fulánkját, s azután többé nem szűrhat, mikép azt eléggé tapasztalhatni, míg a jó kedvű szúnyogok mindig folytathatják a szurkálást, kellemes énekszó mellett.

És most befejezésül csak azt ohajtom, hogy ezen szúnyogok sok embert gátoljanak az alvásban, még többet bosszantsanak, s legtöbbet kacagtassanak meg amazok bosszankodásának látása által; részemről pedig iparkodni fogok, hogy ezen szúnyogok éneke ne legyen rekedt, mit könnyen elérhetni vélek, mert ők nem pénzért énekelnek; továbbá rajta leszek, hogy énekük ne legyen egyhangu, hanem a városi sovány szúnyogot alföldi kövér szúnyog vál-

tsa föl, s mindnyájan majd szeliden, majd élesen énekeljenek, igen vastag hangokat pedig ne hallas-
sanak.

Ezeket kelle önnek elmondanom, hazám legnagyobb szűnyoga, és most éljünk mindketten csöndesen, mások csöndét lehetőségig háborgatva, hogy tisztuljanak, mint lég és víz a vihar után.

Ön hű tisztelője

a szerző.